

LE LAUDI IN MUSICA

UN CONCERTO SU SAN FRANCESCO ALL' ACCADEMIA FERENC LISZT

LE LAUDI MEGZENÉSÍTVE

HANGVERSENY SZENT FERENCRŐL A LISZT FERENC ZENEAKADÉMIAÁN

Sfiorati dall'incantesimo solo una volta alcuni pensieri sulle Laudi di Hermann Suter.

Anche nell'arte esiste la casualità, appaiono capolavori concepiti sotto una stella poco fortunata che anche se solo provvisoriamente, ma privano l'umanità di un grande tesoro.

Sono convinto che una delle missioni più significative di noi artisti è di supplire a queste mancanze con tutta la nostra volontà e capacità.

Non nego che il nome di Hermann Suter fu per me solo un dato lessicale, incontrato durante i miei studi. La casualità che spesso gioca un ruolo importante nella nostra vita, volle che nel 1991, insieme al complesso musicale della Radio ungherese, fossi invitato ad una tournée in Svizzera, preceduta dalla registrazione del disco a Budapest.

Sfogliai con curiosità mista a dubbi le prime pagine degli spartiti e dopo qualche ora cominciai a capire di aver scoperto un tesoro. Durante le prove indubbiamente c'era qualcosa nell'aria, gli sguardi brillavano, stava per nascere un capolavoro.

I numerosi membri dell'orchestra sinfonica, il coro, il coro di fanciulli ed i solisti provenienti da diversi paesi, tutti parteciparono con aperta gioia al duplice incantesimo della scoperta e della creazione.

Particolarmente commovente fu il concerto a Basilea nel 1992 per la tragedia di un grande compositore, visto che la scoperta internazionale dell'opera diventò realtà finalmente laddove il compositore visse, lavorò, insegnò e compose "Le Laudi" nel 1924 e dove morì nel 1926. Il pubblico pianse non solo le lacrime di commozione, ma anche quelle del rispetto tardivo.

La storia dell'arte produce spesso fenomeni alquanto curiosi e pone domande per le quali non esiste una risposta. Com'è possibile che Mozart che si accontentò di una vita di futile felicità abbia po-

Akít csak egyszer érint meg a Csoda, néhány gondolat Hermann Suter Le Laudi című művéről.

A művészetben is előfordulhatnak véletlenek, felbukkannak szerencsétlen csillagzat alatt fogant remekművek, melyek, ha átmenetileg is, de megfosztják az emberiséget valami nagy kincsről. Meggyőződésem, hogy nekünk előadóművészeknek egyik legfontosabb küldetésünk ezeket a hiányokat minden erőnkkel és tudásunkkal pótolni.

Nem titkolom, hogy Hermann Suter neve legfeljebb tanulmányaim során felbukkanó lexikális adat volt. Az életünkben oly sok szerepet játszó véletlen úgy hozta, hogy 1991-ben a Magyar Rádió zenei együttesével egy svájci turnéra kaptunk meghívást, melyet egy budapesti lemezfelvétel előzött meg.

Kétkedve de kíváncsian lapoztam fel a partitúra első lapjait és néhány óra után éreztem, hogy kincsre leltem. A próbák során érezhetően forrósodott a levegő, csillogtak a tekintetek, egyszóval született a mű.

A nagylétszámú szimfonikus zenekar, a kórus, a gyerekkórus, nemzetközi szólólistagárda leplezetlen boldogsággal élte meg a felfedezés és az alkotás kettős csodáját.

Különösen megrendítő élmény volt a baseli életre keltése a műnek 1992-ben megrendezett koncertünk alkalmával, mely egy nagy zeneszerző tragikumát is hordozta, hiszen ott vált valóra a nemzetközi felfedezése a műnek, ahol élt, dolgozott, tanított, komponálta a Le Laudit (1924) és meghalt. (1926) A közönség is könnyezett, és ezek a könnyek nemcsak a meghatottság, hanem a megkésített tisztelet könnyei is voltak.

A művészettörténet sokszor produkál különös jelenségeket, és tesz fel megválaszolatlan kérdéseket. Hogy lehet az, hogy egy maroknyi boldogságra sem elegendő élettel beérő Mozart